

**PROBLEMS OF INTERACTIVE STUDENT LEARNING
IN THE PROCESS OF STUDYING A FOREIGN LANGUAGE**

**ПРОБЛЕМИ ІНТЕРАКТИВНОГО НАВЧАННЯ СТУДЕНТІВ
У ПРОЦЕСІ ВИВЧЕННЯ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ**

Анастасія Бражнікова

Аспірантка

E-mail: anastasiabrazhnikova53@gmail.com

ORCID: 0000-0003-1008-5274

Ізмаїльський державний гуманітарний
університет, Україна

Anastasiia Brazhnikova

Postgraduate

E-mail: anastasiabrazhnikova53@gmail.com

ORCID: 0000-0003-1008-5274

Izmail State University of Humanities, Ukraine

ABSTRACT

The article presents some of the results of the analytical work on the issues of the interactive approach. It has been proved that the socio-pedagogical needs of young students are being updated in order to demonstrate their foreign-language competence. The focus is on increasing the problem of students developing soft skills for learning and successful professional activity, which are the basis of foreign activity. The study examines current issues in the interactive teaching of students and clarifies the positions of theoretical educators in the classification of interactive teaching methods. Interactive learning methods should be used as a catalyst to create positive and sustainable motivations for learning a foreign language as a factor in increasing the productivity of foreign language communication and learning. The introduction of methods, techniques of interactive foreign language learning should be systematically carried out by the teacher at all stages of foreign language learning in order to form a holistic view of the language and culture of foreign language communication. The provisions are described as revealing the didactic potential of the discussion and as justification for the effectiveness of methodically competent and pedagogically appropriate use of this method in the teaching of foreign-language communication in institutions of higher education.

Keywords: *learning, interactive learning, foreign language, students, institutions of higher education.*

Однією з передумов успішної реалізації освітніх програм професійної підготовки студентів є широке використання в освітньому процесі ідеї інтеракції. Це вмотивувало здійснити поглиблений аналіз напрацювань дослідників проблематики інтерактивних методів навчання, уточнити їх переваги та своєрідність використання в процесі навчання іноземної мови здобувачів вищої освіти.

Термін «інтерактивна педагогіка» відносно новий: в науковий обіг його ввів німецький дослідник Ганс Фріц у 1975 р. Вчені оцінили переваги закладеної ідеї, адже йдеться про зміни інтерактивного процесу, зміни й поліпшення моделей поведінки учасників за допомогою аналізу особистості власних реакцій та реакцій усіх учасників освітнього процесу, тим самим змінюючи моделі поведінки.

Інтерактивність у навчанні можна пояснювати, як деталізовано дидактами сучасної вищої школи (О. Дубасенюк, С. Сисоєва, О. Пометун та ін.) із зазначенням, зокрема, таких аспектів, здатність до взаємодії, а саме навчання через режим розмови, діалогу та дії; той, хто навчається, є повноправним учасником процесу, не виступає тільки слухачем або спостерігачем, він бере активну участь у цих педагогічних заходах. Викладач, в свою

чергу, виконує роль консультанта, організатора, стає одним із джерел навчально-пізнавальної інформації. Під час навчання розвивається спроможність опанувати навички критичного мислення, адже студент привчається зважувати альтернативні думки, приймати різні рішення, брати участь в дискусіях, спілкуватися з іншими студентами. У такий спосіб досягається якісно нова схема комунікації у навчально-професійній діяльності, де її учасники взаємодіють більш мобільно, відкрито й активно.

Постановка проблеми. Впровадження інтерактивних форм навчання – один з найважливіших напрямків вдосконалення фахової підготовки студентів. На сучасному етапі для викладача недостатньо бути лише компетентним в області своєї спеціальності і передавати базові наукові знання студентській аудиторії. Найбільш ефективним шляхом, що сприяє навчанню студентів, є втілення ідей інтеракції, що забезпечує студентові легше вникати, розуміти і запам'ятовувати матеріал, фактичний процес. Виходячи з цього й ключові методичні інновації пов'язані нині з застосуванням саме інтерактивних методів навчання. Особливо це стосується питань оптимізації процесу навчання іншомовного спілкування в умовах сучасного закладу вищої освіти, залишаючись центральним у професійній діяльності викладача іноземної мови. У зв'язку з цим актуальним є звернення до проблеми оптимальної взаємодії в умовах іншомовного навчання в закладі вищої освіти, особливо в ракурсі формування іншомовної активності студентів та «м'яких навичок» для навчання.

Мета статті полягає в обґрунтуванні доцільності інтерактивного навчання для стимулювання мовної активності студентів – передумови ефективності освітнього процесу, через здатність дидактичного потенціалу дискусії як невід'ємного складника педагогічної взаємодії.

Аналіз досліджень. Вивчення й аналіз наукового доробку вітчизняних і зарубіжних психологів, педагогів з проблеми стимулювання пізнавальної активності студентів та досвіду викладання іноземних мов у закладах вищої освіти. Засвідчено, що ще й досі зберігає проблемність питання класифікацій методів інтерактивного навчання. Водночас констатуємо підвищену активність дослідників до ідеї інтерактивного навчання здобувачів вищої освіти у цьому плані. Зацікавлення становлять, зокрема, праці І. М. Богданової (2011 рік), В. І. Турковського (2010 рік), С. С. Кашлева (2005 рік), Є. І. Машбиц (2005 рік), Р. С. Піонового (2005 рік), Е. Ф. Савішінської (2009 рік), В. Л. Скалкіної (1981 рік), В. В. Хитрюк (2008 рік).

Виклад основного матеріалу. Зі зміною характеру комунікації в навчальній взаємодії посилюється увага педагогів-теоретиків до педагогічного стимулювання як до багаторівневої, комплексної системи, як особливого виду педагогічної діяльності, який входить до складу професії викладача, його майстерності. Практиків же цікавить питання застосування специфічного інструментарію, тобто конкретних форм, методів, прийомів і засобів навчання з метою оптимального та ефективного впливу на пізнавальну діяльність здобувачів освіти. Джерело активності більшість теоретиків і практиків шукають в особистості студента, в природному середовищі, у професіоналізмі викладача й способі його роботи, у формах взаємин і взаємодії у підсистемі «викладач-студент» (Турковський, 2010: 42).

Слід зауважити на доцільності у процесі навчання звертати увагу в першу чергу на ті методи, що сприяють здатності слухача ідентифікувати себе з навчальним матеріалом, включатися в досліджувану ситуацію, підштовхують до активних дій, дозволяють пережити стан успіху і відповідно мотивують свою поведінку. Всім цим вимогам, як переконує практика, найбільшою мірою відповідають інтерактивні методи навчання.

Термін «інтерактивність» характеризує навчання, засноване на взаємодії його учасників. Інтерактивне навчання – навчання, побудоване на груповій взаємодії, співпраці.

Освітній процес, що сприяє використанню інтерактивних методів навчання,

організовується з урахуванням включеності в процес пізнання всіх здобувачів освіти. Спільна робота означає, що кожен може внести свій особливий індивідуальний внесок в ході роботи та під час обміну знаннями, ідеями, способами діяльності. Оптимально організовується індивідуальна, парна і групова робота, використовується проектна робота та рольові ігри, здійснюється робота з документами і різними джерелами інформації.

Викладачі іноземних мов, аналізуючи причини недостатньої результативності навчання іншомовного спілкування у студентів немовних спеціальностей, відзначають низький рівень мотивації вивчення іноземної мови і як провідний мотив навчальної діяльності вказують зовнішній мотив утилітарного характеру (Турковський, 2010: 50). З одного боку, таку ситуацію можна пояснити, щонайменше судженнями про другорядність дисципліни «Іноземна мова» по відношенню до профільюючих дисциплін спеціального циклу в умовах закладу вищої освіти. З іншого ж боку, низька мотивація вивчення іноземних мов пояснюється психолінгвістичною специфікою опанування іноземних мов, яка передбачає наявність і достатній ступінь розвитку лінгвістичних нахилів (мовні здогадки, почуття мови, фонематичний слух), комунікативних здібностей студентів, високий ступінь розвитку психічних процесів його особистості. Крім означеного, принципово важливо, щоб студент усвідомлював, що оволодіння іноземними мовами вимагає значних витрат часу, що для досягнення успіху в навчанні він повинен бути готовий проявити завзятість і вольові зусилля, володіти навичками самоконтролю.

В якості однієї зі специфічних характеристик навчальної дисципліни «Іноземна мова» у деяких літературних джерелах розглядається її «безпредметність». Однак, вона носить формальний характер, і доречно було б в даному контексті говорити про «всепредметність» цієї дисципліни, так як комунікативне навчання іноземних мов передбачає спілкування, що здійснюється в процесі іншомовного спілкування на різні теми і виключає відсутність предмета. Тому, з одного боку, запорукою успішного навчання іншомовного спілкування представляє собою широкий кругозір студента, його обізнаність і достатній для вирішення комунікативних завдань ступінь інформованості, а з іншого – оптимальне використання виховного і розвиваючого потенціалу навчальної дисципліни «Іноземна мова», що сприяє залученню студентів до світової культури, культурі країн досліджуваної іноземної мови, та й до культури спілкування і пізнання зокрема.

Змінити становище на краще, тобто підвищити рівень мотивації учнів до вивчення іноземної мови та іншомовного спілкування, представляється можливим тільки за умови спеціального впливу на мотиваційну сферу студентів в двох напрямках: по-перше, поява нових мотивів до самої навчальної діяльності, а, по-друге, перехід від нестійких мотивів до стійких інтегрованих спонукань. Машбиц Є.І. виділяє специфічні й неспецифічні впливи на мотиваційну сферу студентів з боку викладача (Машбиц, 1987: 39). Визнаючи великий вплив першої групи, до якої відносяться оціночні судження щодо навчальної діяльності (заохочення, покарання), він підкреслює їх недостатність і надає більшого значення другій групі впливів, яка передбачає безпосереднє включення учнів у навчальну діяльність і відповідну організацію процесу навчання (перш за все його змісту і методів). Використання різних методів навчання є своєрідним «містком», що визначає навчальну взаємодію викладача і студента та обумовлює ефективність педагогічного спілкування (Хитрюк, 2008: 132).

Таким чином, ключове завдання, яке стоїть перед викладачем іноземної мови, полягає в адекватному виборі й компетентному використанні активних методів навчання, які реалізують установку на підвищену мовленнєву активність студентів у освітньому процесі та пробуджують їх інтерес до іноземних мов.

У світлі означеної проблеми особливий інтерес представляють для нас методи інтерактивного навчання, що розглядаються в педагогічній теорії поряд з дослідницькими як група активних методів, що набули широкого поширення в педагогічній практиці

останніх десятиліть.

Зауважимо, що при цьому активність викладача поступається місцем активності студента, а завданням викладача стає створення умов для прояву і реалізації їх освітньої ініціативи. При реалізації інтерактивного навчання цільовий, змістовий, технологічно-методичний, контрольний і результативний компоненти освітнього процесу закладу вищої освіти повинні бути збудовані таким чином, щоб педагогічна дійсність відокремлювала індивідуальні потреби студента, актуальний рівень сформованості у студентів знань, умінь і навичок в рамках певної галузі науки.

В процесі інтерактивного навчання педагогічний вплив з боку викладача вибудовується відповідно до індивідуальних можливостей та освітніх запитів студентів, які впливають на всі його компоненти. Наприклад, викладач визначає форми, методи, засоби й технології, які будуть використані у процесі навчання. У разі якщо у частини студентів одного курсу актуальний рівень знань, умінь і навичок в області, що вивчається, дуже високий або, навпаки, дуже низький, викладачеві необхідно диференціювати зміст навчального матеріалу з урахуванням різного ступеня підготовленості студентів, відповідно, це спричинить зміну використовуваних форм, методів, засобів, технологій та ін.

Оскільки у процесі викладання викладач постійно змінює свій професійний вплив на студентську групу або окремо взятого студента, відповідно до його реакції на вплив викладача, а також відповідно його індивідуальних потреб, актуальним рівнем розвитку, саме інтерактивне навчання може забезпечити реалізацію принципів толерантності в освітньому процесі закладу вищої освіти. Відтак, методи інтерактивного навчання виступають як способи цілеспрямованої міжсуб'єктної взаємодії учасників педагогічного процесу для створення оптимальних умов розвитку; як комплекс зовнішніх і внутрішніх умов саморозвитку учасників педагогічної взаємодії.

Аналіз наукових джерел з досліджуваного питання показав, що існує кілька класифікацій інтерактивних методів. Найприйнятнішою з них вважається класифікація, запропонована С.С. Кашльовим (Кашлев, 2005). Вона включає такий різновид методів:

- створення сприятливої атмосфери,
- організації обміну видами діяльності,
- організації смислової творчості,
- організації розумової діяльності,
- організації рефлексивної діяльності.

До визначеного додамо, що найбільш поширеним варіантом реалізації інтерактивного навчання є дискусія.

На наш погляд, розглядаючи процес навчання з точки зору діяльнісного підходу, буде доречним використати класифікацію методів навчання, яку запропонувала Сивашинська Е.Ф (Сивашинская, 2009: 92). На основі методології цілісного підходу до діяльності, з урахуванням всіх її структурних елементів (організація, стимулювання і контроль) в якості окремої групи методів, дослідниця виділяє методи стимулювання й мотивації інтересу до навчально-пізнавальної діяльності. Поряд зі створенням ситуацій емоційно-моральних переживань, проблемних ситуацій, грою, методами рефлексії до цієї групи Ю.К. Бабанський відносить й дискусію. В рамках авторської класифікації методів навчання в закладі вищої освіти, запропонованої Р.С. Піоновою, дискусія належить до групи теоретико-інформаційних методів (Пионова, 2005: 120).

Зауважимо, що до позитивних властивостей дискусії деякі дослідники відносять кумулятивний ефект від одночасного використання навчального, виховного й розвиваючого факторів групової взаємодії, а також демократичність, обумовлена поділом відповідальності між членами дискусії. Своєрідність цього методу полягає в тому, що він передбачає навчання на моделях, прикладах, помилках інших учасників дискусії, а також

Scientific Bulletin of the Izmil State University of Humanities.
Section Pedagogical Sciences. Issue 53

дозволяє реалізувати активність суб'єкта через включення у процес навчання елементів дослідження. Використання дискусії дає можливість суб'єкту отримати якісно нову інформацію та підвищити свою компетентність, порівняти власні ідеї та оцінити їх достовірність, розвинути комунікативні якості і вміння користуватися своїм інтелектуальним потенціалом, порівняти свої почуття й їх інтерпретацію оточуючими, виробити звичку нести відповідальність за свої слова, навчитися уникати помилок, допущених іншими в практичній й навчальній діяльності.

Стосовно процесу навчання іноземних мов дискусія, як метод стимулювання мовної активності студентів, набуває особливу освітню цінність. Це, на наше переконання, пов'язане з наступним:

- дискусія, як усна форма мовної комунікації, відповідає специфіці навчання іноземних мов в процесі спілкування і принципам комунікативного підходу до навчання іноземних мов у закладі вищої освіти (принцип індивідуалізації навчання, функціональності мовних засобів, ситуативності, новизни);

- дискусія поєднує в собі навчання рецептивних і продуктивних видів мовленнєвої діяльності (в першу чергу це стосується аудіювання й говоріння);

- дискусія, як форма реалізації мовної діяльності, включає згорнуті в часі послідовні етапи мовної дії (підготовка висловлювання, його структурування та перехід до зовнішньої мови);

- дискусія, як різновид діалогічного спілкування (полілогу), заснована на обміні думками учасників, передбачає їх особисту зацікавленість у предметі розмови й в досягненні комунікативної мети, спонукаючи тим самим до вмотивованого висловлення;

- за характером мовної ситуації дискусія відноситься до сфери ділового спілкування й передбачає використання специфічних лінгвістичних (кліше, граматичні структури), паралінгвістичних (тональність голосу, діапазон, якість голосу), оптико-кінетичних (жести, міміка, пантоміма) й екстралінгвістичних засобів спілкування (паузи, темп мови, покашлювання, сміх і т.п.), тобто сприяє навчанню іншомовного спілкування в єдності всіх його проявів;

- дискусія, будучи формою реалізації мовних процесів, відповідає віковим особливостям студентства, рівню розвитку їх емоційно-чуттєвої сфери, сприяє розвитку абстрактного, словесно-логічного мислення, яке починає набувати переважне значення в пізнавальній діяльності студентів, а також формування узагальненої картини світу, встановлення глибинних взаємозв'язків між різними областями реальності;

- дискусія, як організаційна форма проблемного навчання, сприяє оптимальному узгодженню діяльності суб'єктів навчання, «запускає» механізм стимулювання мовної активності в єдності всіх його компонентів (Скалкин, 1981: 49) з прагненням аргументувати свою точку зору, переконати в її істинності опонентів, внаслідок чого відбувається зміщення акценту в процесі навчання з мовної активності викладача на мовну активність учнів, залучення всіх учнів до процесу обговорення й розподіл відповідальності за кінцевий результат між студентами і викладачами в рівній мірі;

- в ході дискусії створюються умови для спільної діяльності учнів в процесі пізнання, для самовираження, самовдосконалення й прояву індивідуальності студентів, що відповідає принципам особистісно-орієнтованого навчання;

- дискусія передбачає поєднання діяльності студентів в різних режимах (індивідуально, в парах, в міні-групі) на умовах рівноправної взаємодії всіх учасників;

- дискусія є благодатним ґрунтом для створення ситуації успіху, для формування

такої професійно значимої й особистісно важливої якості, як емпатія.

Не менш важливо, що дискусії зазвичай мають більш сильні післядії в формі пошукової або пізнавальної активності за рахунок емоційного поштовху, одержуваного в ході дискусії. До того ж предметом дискусії можуть бути не тільки змістовні проблеми, а й моральні, а також міжособистісні відносини самих учасників групи. Результати таких дискусій (особливо коли створюються конкретні ситуації морального вибору) набагато сильніше модифікують поведінку людини, ніж просте засвоєння деяких моральних норм на рівні знання. Таким чином, дискусійні методи виступають як засіб не тільки навчання, а й виховання.

Переваги використання дискусії на навчальних заняттях з іноземної мови проявляються лише при дотриманні наступних умов успішної комунікації: створення сприятливого психологічного клімату, формування загальної комунікативної компетентності, формування іншомовної комунікативної компетентності, формування комунікативної мотивації (Турковский, 2010: 313). Крім цього викладачеві слід враховувати умови навчання, а також соціальні, дидактичні, психологічні, лінгвістичні та матеріально-технічні навчальні фактори, в безпосередній залежності від яких здійснюється процес навчання (Скалкин, 1981: 137). Дотримання цих умов в комплексі вимагає від викладача значних зусиль, витрат часу на підготовчу роботу до проведення дискусії, усвідомлення й прийняття ним ролі ведучого з нейтральною позицією по відношенню до обговорюваної в ході дискусії проблеми, наявність досвіду організації комунікації з участю кількох студентів.

Однією з основних переваг інтерактивних методів навчання є наближення процесу навчання до реальної практичної діяльності майбутніх фахівців. Використання такої стратегії навчання сприяє розвитку винахідливості, вміння вирішувати проблеми, розвиває здатність проводити аналіз проблем, підвищують рівень володіння іноземною мовою.

Інтерактивні методи навчання можуть сприяти інтенсифікації та оптимізації освітнього процесу, допомагаючи студентам:

- навчитися правильно формулювати власну думку;
- аналізувати отриману інформацію;
- використовувати знання й досвід, набуті раніше;
- дискутувати, відстоювати свою точку зору;
- залучатися більшою впевненістю й незалежністю.

Специфіка етапів підготовки і реалізації дискусії на навчальному занятті з іноземної мови полягає у ретельно продуманій попередній роботі студентів під керівництвом викладача над мовним матеріалом. Тому використання методу дискусії на етапі розвитку мовленнєвих умінь передують етапи формування і розвитку мовних навичок.

Однак є доцільним включення в процес навчання на цих етапах елементів дискусії у вигляді проблемних питань та ситуацій, які припускають нерозгорнуті усні відповіді студентів із застосуванням різних видів опор (функціонально-сміслових таблиць, логіко-синтаксичних схем, логіко-комунікативних карт проблеми). Педагогічно доцільно також систематично використовувати тренувальні вправи, спрямовані на поступове засвоєння різних груп мовних кліше, питально-відповідних реплік на іноземній мові (висловлення власної думки та її захист, згода-незгода з думкою опонента, аргументація-контраргументація, сумніви, зацікавленість) для подальшої активізації їх в ході дискусії.

**Scientific Bulletin of the Izmil State University of Humanities.
Section Pedagogical Sciences. Issue 53**

Висновок. Інтерактивне навчання сприяє вирішенню одночасно сукупності педагогічних завдань. Головне завдання – розвиток комунікативних умінь та навичок. Таке навчання допомагає встановлювати емоційні контакти між студентами, забезпечувати виховне завдання, оскільки студенти привчаються працювати в команді, прислухаються до думки своїх одногрупників, забезпечує високу мотивацію, творчість й фантазію, комунікабельність, активну життєву позицію, цінність індивідуальності, свободу самовираження, акцент на діяльність, взаємоповагу й демократичність. Використання інтерактивних форм в процесі навчання, як показує практика, знімає нервові навантаження студентів, дає можливість змінювати форми їх діяльності, переключати увагу на вузлові питання теми занять.

Перспективи подальшого наукового пошуку вбачаємо у розробці системи інтерактивних форм викладання іноземної мови у підсистемах підготовки здобувачів вищої освіти «молодший бакалавр» – «бакалавр».

ДЖЕРЕЛА І ЛІТЕРАТУРА

Богданова І. М. Використання інтерактивних технологій у підготовці майбутніх соціальних працівників. *Вісник Національної академії Державної прикорд. служби України. Педагогічні науки.* 2011. № 11. С. 15-20.

Интерактивные инновационные методы обучения студентов иностранным языкам: материалы междунар. науч. – практ. конф., проводимой в рамках Программы Темпус IV, 6 – 8 окт. 2010 г. / Витебск. гос. ун-т; редкол.: В.И. Турковский (отв. ред.) [и др.]. Витебск: УО «ВГУ им. П.М. Машерова», 2010. 332 с.

Кашлев С.С. Технология интерактивного обучения. Минск: Белорус. верасень, 2005. 195 с.

Машбиц Е.И. Психологические основы управления учебной деятельностью. Киев: Высшая шк., 1987. 221 с.

Пионова Р.С. Педагогика высшей школы: учеб. пособие. Минск: Высш. шк., 2005. 303 с.

Сивашинская Е.Ф. Педагогика современной школы: курс лекций для студ. пед. спец. вузов / Е.Ф. Сивашинская, И.В. Журлова; под общ. ред. Е.Ф. Сивашинской. Минск: Экоперспектива, 2009. 212 с.

Скалкин В.Л. Основы обучения устной иноязычной речи. М.: Рус. яз., 1981. 246 с.

Хитрюк В.В. Педагогика высшей школы: курс лекций. Барановичи: РИО БарГУ, 2008. 305 с.

REFERENCES

Bogdanova I. M. Viktorystannya interaktivnykh tekhnologiy u pidgotovtsi maybutnykh sotsial'nykh pratsivnykiv. *Visnik Natsional'noi akademii Derzhavnoi prikord. sluzhbi Ukraini. Pedagogichni nauki.* 2011. № 11. S. 15-20.

Interaktivnyye innovatsionnyye metody obucheniya studentov inostrannym yazykam: materialy mezhdunar. nauch.-prakt. konf., provodimoy v ramkakh Programmy Tempus IV, 6-8 okt. 2010 g. / Vitebsk. gos. un-t; redkol.: V.I. Turkovskiy (otv. red.) [i dr.]. Vitebsk: UO «VGU im. P.M. Masherova», 2010. 332 s.

Kashlev S.S. Tekhnologiya interaktivnogo obucheniya. Minsk: Belorus. verasen', 2005. 195 s.

Mashbits E.I. Psikhologicheskie osnovy upravleniya uchebnoy deyatelnost'yu. Kiev:

**Науковий вісник Ізмаїльського державного гуманітарного
університету. Серія: Педагогічні науки. Випуск 53.**

Vishchaya shk., 1987. 221 s.

Pionova R.S. Pedagogika vysshey shkoly: ucheb. posobie. Minsk: Vysh. shk., 2005. 303 s.

Sivashinskaya E.F. Pedagogika sovremennoy shkoly: kurs lektsiy dlya stud. ped. spets. vuzov / E.F. Sivashinskaya, I.V. Zhurlova; pod obshch. red. E.F. Sivashinskoy. Minsk: Ekoperspektiva, 2009. 212 s.

Skalkin V.L. Osnovy obucheniya ustnoy inoyazychnoy rechi. M.: Rus. yaz., 1981. 246 s.

Khitryuk V.V. Pedagogika vysshey shkoly: kurs lektsiy. Baranovichi: RIO BarGU, 2008. 305 s.

АНОТАЦІЯ

У статті представлено деякі результати проведеної аналітичної роботи з проблематики інтерактивного підходу.

Доведено актуалізацію соціально-педагогічних потреб у вияві студентською молоддю іноземної компетентності. Акцентовано на загостренні проблематики розвитку у студентства м'яких навичок для навчання та успішної професійної діяльності, що мають підґрунтям вияв іноземної активності.

У ході дослідження розглядаються актуальні проблеми інтерактивного навчання студентів, уточнюються позиції педагогів-теоретиків щодо класифікації інтерактивних методів навчання. Дається обґрунтування доцільності використання стимулюючого ефекту методів інтерактивного навчання з метою формування позитивних стійких мотивів вивчення іноземної мови як фактора підвищення продуктивності навчання іноземного спілкування.

Доведено доцільність враховувати, що впровадження методів, прийомів інтерактивного навчання іноземної мови повинно здійснюватися викладачем системно на всіх етапах вивчення іноземної мови задля формування у них цілісного уявлення про мову і культуру іноземного спілкування.

Схарактеризовано положення, що розкривають дидактичний потенціал дискусії та виступають в якості обґрунтування ефективності методично компетентного і педагогічно доцільного використання даного методу в процесі навчання іноземного спілкування в закладах вищої освіти.

Ключові слова: *навчання, інтерактивне навчання, іноземна мова, студенти, заклад вищої освіти.*